

Om musikanterne Sussi & Leo

Vi bliver kaldt kitch... Vi bliver kaldt kult... Vi bliver kaldt dårlig smag... og vi bliver kaldt genier, legender og den dynamiske duo... Vi er i følge verdenspressen både umusikalske, nyskabende, forrygende underholdere, grimme og de smukkeste mennesker i Danmark. Alt det her kan jo ikke være sandheden... ikke på en gang i hvert fald, men hvad er sandheden så?

Vi lærte hinanden at kende i skolen i 8. klasse. Sussi skulle være noget med fysik (laborant eller lignende) Leo skulle være bankmand eller sådan noget. Nu var det bare det, at da vi kom ud af skolen, var der ikke meget arbejde at få hverken i banker eller på laboratorier eller andre steder, men et eller andet, skulle vi jo lave. Det blev så musik, ikke fordi vi gerne ville være musikere, men hånden på hjertet så anede vi ikke, hvad vi gerne ville være, når det kom til stykket. I mange år spillede vi til sølvbryllupper, fødselsdage, fodboldafslutninger og alt sådan noget. I ny og næ fik vi også et job på en kro eller en bar eller et værtshus. Skansen i Skagen var et af den slags.

Skæbnen ville, at vi på Skansen blev ret populære. Faktisk så meget at vi havde job der i 23 år i træk. I starten 6 timer om dagen, 6 dage om ugen, 51 uger om året. Vi havde altså 8 dages ferie. Vores løn var den skræbete tarif, men når man lagde alle disse timer sammen og gangede med 5 (for vores aftale med Skansen løb 5 år af gangen), så nåede man et fabelagtigt beløb på 5.800.000 kr. og det fik godt nok medierne ud af lænestolene. De skrev og skrev og fortalte og fortalte som regel ikke sandheden, men der blev solgt mange aviser, når der på løbesedlerne stod: "Leo elsker til han besvimer", " Sussi & Leo på jagt efter en trekant" eller "Lortebandet spiller på lortøen". Samtidig fik vi også 6 ud af 7 stjerner på Langelandsfestivalen og 6 ud af 6 med pil op af i Århus kongrescenter og som sagt tidligere, så kan alt dette ikke være sandheden... i hvert fald ikke på en gang.

I år 2000 var vi godt trætte af at være musikere, og som noget der lignede en sidste krampetrækning, lavede vi Road Showet, der stadig turnerer rundt i Danmark. Road Showet fik os til at indse, at vi havde været for længe det samme sted. Vi trængte i den grad til luft under vingerne, og det gav Road Showet os. Derfor opsagde vi vores stilling på Skansen og købte Ritz i Frederikshavn, men efter tre år som selvstændige, solgte vi forretningen igen. Vi var nået dertil, at vi nu endelig vidste, hvad vi ville være. Vi ville være musikere. Vi ville køre rundt i hele Danmark og også gerne i udlandet (i januar 2010 spillede vi to dage i Puerto Rico og der er allerede skrevet kontrakt igen til 2011 men for fire dage) og synge, spille, underholde, forarge og glæde. For det er det, vi er skabt til, og det er sandheden, og så må man gerne kalde os for: kitch, kult, dårlig smag, genier, legender, den dynamiske duo, umusikalske, nyskabende, forrygende underholdere, grimme og smukke. Den slags hører branchen til, og skal vi være ærlige endnu engang: Vi synes, det er hylende morsomt.